

Πού πηγαίνουν αυτά τα πρόσωπα, οχούμενα συνήθως,σε λεωφορεία ή τρένα; Κοιταγμένα απ' έξω κι από μέσα, σπρωγμένα στο κοινό μυστήριο «του πραγματικού» Από το νήμα μια ακαριαίας ματιάς;

Επιβάτες και συνεπιβάτες. Ταξιδιώτες και συνταξιδιώτες. Σώματα άγνωστα σε εγγύτητα με την απατηλή λάμψη της σάρκας. Μ' έναν υπαινιγμό σκοπού. Στην στιγμιαία αρπάγη του χρόνου. Το βλέμμα από το παράθυρο στον περιστρεφόμενο κόσμο. Σιλουέτες.

Και ξανά στο μισόφωτο μιας σκέψης, ή στην μισοτελειωμένη φράση ενός βιβλίου.

Επί και μεταξύ οχημάτων σηκώνεται ο κονιορτός της ζωής στα άστεα, μ' ένα κατεπείγον αφηρημένο, κυκλωμένο από προσδοκίες και διαψεύσεις, από εκκινήσεις και στάσεις.

Το μάτι του χεριού και το χέρι του ματιού της ζωγράφου, αποκαλύπτουν σίγουρα τη δισημία της ομορφιάς. Τους μυχούς της σκιάς και θέλουν να παραμείνουν αθώα, γοητευμένα, μέσα στον γηγενή λαβύρινθο.

Ματίνα Μόσχοβη
Συγγραφέας

Where do these people go, usually in vehicles, on buses or trains? Looked at from outside and inside, pushed into the common mystery "of the real" by the thread of an instantaneous glance?

Passengers and fellow passengers. Travelers and fellow travelers. Unknown bodies in proximity to the deceptive glow of the flesh. With a hint of purpose. In the momentary snatch of time. The gaze from the window at the revolving world. Silhouettes.

And again in the dim light of a thought, or in the half-finished phrase of a book.

On and between vehicles, the dust of life rises in the cities, with an urgent abstract, encircled by expectations and disappointments, by starts and stops.

The eye of the hand and the hand of the eye of the painter, surely reveal the ambiguity of beauty. The depths of shadow and want to remain innocent, fascinated, within the indigenous labyrinth.

Matina Moshovi
Author